

РЕШЕНИЕ

№ 326

гр. Пловдив, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Радостина Анг. Стефанова Въззивно гражданско дело № 20215300503135 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 от ГПК във вр. с чл.128 т.2, чл.220 ал.1 във вр. с чл.326 ал.2, чл.224 ал.1 от КТ и чл.86 от ЗЗД.

Образувано е по подадена въззивна жалба от „Робко Сиий“ ЕООД, ЕИК 203731090, чрез адв. М.Ж., против Решение № 1576/21.09.2021г. по гр.д. № 10217/2020г. по описа на Районен съд – Пловдив, XV гр.с., с което е осъдено „Робко Сиий“ ЕООД, ЕИК 203731090, да заплати на Т. Г. Д., ЕГН ***** следните суми: на основание чл. 128, т. 2 от КТ трудово възнаграждение за месеците март, април, май, юни и юли 2019 г. в общ размер от **13 328, 26 лв.**, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 17.08.2020 г., до окончателното изплащане на сумата; на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД обезщетение за забава за неизплатените трудови възнаграждения в размер на **1 700,72 лв.**, дължимо за периода 01.04.2019 г. – 13.08.2020 г.; на основание чл. 220, ал. 1 от КТ обезщетение за неспазено предизвестие при едностранно прекратяване на трудовия договор от работодателя в размер на **3 000 лв.**, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на

подаване на исковата молба в съда- 17.08.2020г. до окончателното изплащане на сумата; на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД обезщетение за забава върху обезщетението за неспазено предизвестие при едностранно прекратяване на трудовия договор от работодателя в размер на **321,66 лв.**, дължимо за периода 25.07.2019 г. до 13.08.2020 г.; на основание чл. 224, ал. 1 от КТ обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 8 дни през 2019г. в размер на **1 156, 63 лв.**, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 17.08.2020 г., до окончателното изплащане на сумата и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД обезщетение за забава върху обезщетението за неизползван платен годишен отпуск в размер на **124,02 лв.**, дължимо за периода 25.07.2019 г. – 13.08.2020 г., както и е осъдено дружеството да му заплати на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК сума в размер от **2 189, 64 лв.**, представляваща направени разноски по делото съобразно уважената част от предявените искове; както и е осъдено да заплати в полза на Държавата- бюджет на Съдебната власт, по сметка на Районен съд- Пловдив сумата в размер от **827, 25 лв.**, представляваща държавна такса върху уважените искове и разноски. Моли да бъде отменено изцяло и вместо това да се постанови друго, с което да се отхвърлят изцяло заведените искиви претенции.

Въззиваемата страна Т. Г. Д. не депозира писмен отговор, но в открито съдебно заседание, чрез пълномощник адв.В.Д., взима становище, че жалбата е изцяло неоснователна.

Пловдивският окръжен съд, след преценка на процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата и събраните доказателства по делото във връзка с доводите на страните, прие за установено следното:

Пред Районен съд – Пловдив от Т. Г. Д. против „Робко Сиин“ ЕООД е заведена искова молба, с която се посочва, че между страните е действало валидно трудово правоотношение, учредено с трудов договор № 06/02.03.2019 г. Изтъква, че на 24.07.2019 г. му била връчена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 03.07.2019 г. и трудовата книжка. Излага доводи, че за целия период на действие на трудово правоотношение не е получавал трудовото си възнаграждение, с изключение на сумата от 1000 лв.. Изтъква, че при прекратяване на трудовото правоотношение, ответникът не му е заплатил обезщетение за полагащите му

се 8 дни неизползван платен годишен отпуск за 2019г. Изтъква се, че при прекратяване на трудовия договор, ответникът не е спазил е дължимото месечно предизвестие издадена е направо заповед за прекратяване на трудовия договор. Претендира заплащане на горепосочените суми, както и разноски по делото.

Към исковата молба прилага Трудов договор № 6/02.03.2019г., Заповед № 4/01.07.2019г. за прекратяване на трудовото правоотношение.

Ответникът „Робко сии“ ЕООД депозира Писмен отговор оп чл.131 от ГПК, с който се оспорват исковите претенции по основание и размер. Признава, че между страните е сключен трудов договор от 02.03.2019 г. Посочва, че след започване на работа, работодателят е установил, че ищецът не се справя с възложената работа, поради което е изразил желание да му прекрати трудовото правоотношение. Ищецът обаче искал да се обучи, поради което помолил работодателя да му предостави неплатен отпуск за обучение на по-ниска заплата. Поради тази причина било подписано допълнително споразумение от 04.03.2020 г., с което размерът на възнаграждението на работника било намалено на 1 000 лв. Посочва, че по време на обучението ищецът не се е справял с поставените му задачи във връзка с обучителния процес. Същият не се е явявал на работа нито един ден, не е изпълнявал задълженията си, поради което не му е изплащано трудово възнаграждение. Работодателят се опитал да прекрати трудовия договор, а междувременно ищецът депозирал две жалби в Инспекция по труда – гр. Пловдив. От правна страна се посочва, че трудовото правоотношение е прекратено в срока за изпитване, поради което работникът няма право на обезщетение за неспазено предизвестие. Претендираното възнаграждение касае период, в който ищецът е бил в неплатен отпуск. Същият не се е явявал на работа, поради което не му се дължи и трудово възнаграждение.

Към писмения отговор прилага Трудов договор № 6/02.03.2019г., документ за заплащане на хотела в ***, Допълнително споразумение № 1/04.03.2019г. по трудовия договор, Заповед от 31.03.2019г. за разрешаване на отпуск от 01.04.2019г. до 30.04.2019г., Молба от 31.03.2019г. за разрешение за неплатен 20 –дневен отпуск, Заповед № 3/25.04.2019г. за неплатен отпуск от 01.05.2019г. – 16.05.2019г., Молба №3/25.04.2019г. за разрешение за неплатен 10 –дневен отпуск, Заповед № 4/25.04.2019г. за неплатен отпуск от

17.05.2019г. – 31.05.2019г., Молба №7/20.05.2019г. за разрешение за неплатен 15 –дневен отпуск, Заповед № 7/20.05.2019г. за неплатен отпуск от 01.06.2019г. – 21.06.2019г., Молба №8/20.06.2019г. за разрешение за неплатен 7 –дневен отпуск, Заповед № 8/20.06.2019г. за неплатен отпуск от 22.06.2019г. – 02.07.2019г., заверени преписи от съдебни актове, Решение № 1759/01.10.2019г. на РС- Пловдив, XVI н.с., по АНД № 5320/2019г. и потвърждаващото с Решение 114/14.01.2020г. на Административен съд – Пловдив, XIX гр.с. по к.а.н.№ 3441/2019г., Акт № 16-002696/16.09.2019г. за установяване на адм. нарушение.

В хода на производството е разпитан един свидетел Д. Д. /за ответника/, Справки от НАП относно актуалното състояние на всички трудови договори, заверено копие от трудова книжка на ищеца с оформени при дружеството прослужено време „0г.2м.18 дни“. Приети са СТЕ, изпълнена от в.л.инж. А. К., Основно и Допълнително заключения, изготвени от в.л. Б. В..

Районен съд – Пловдив, с решението си, излага основни съображения, по исковете по **чл.128 т.2 от КТ** и чл.86 от ЗЗД, че между страните не се спори, че е възникнало трудово правоотношение по силата на сключен трудов договор № 6 от 02.03.2019г., като ищецът е постъпил на работа на дата 05.03.2019г. По отношение на датата, на която е прекратено трудовото правоотношение, то същото е прекратено без предизвестие, по силата на Заповед № 4/ 01.07.2019г. В самата заповед, ищецът е изписал, че същата му е връчена на 24.07.2019г. По делото се е установило съществуването на трудово правоотношение между страните като Районният съд е приел, че ищецът е полагал труд в периода от 05.03.2019г. до 24.07.2019г. В приложение на установената от чл. 8, ал. 2 КТ първата инстанция е приела, че за същия период ищецът е изпълнявал добросъвестно трудовите си задължения, включително задължението си да престира работна сила. Кредитирана е приетата СТЕ, според която между ищеца и ответното дружество е осъществявана активна кореспонденция по повод на изпълняваните от ищеца трудови функции. При защита на заключението в ОСЗ от 15.04.2021г. вещото лице инж.К. е разяснило, че изпращаните от ищеца към ответното дружество файлове имат съдържание, налице са прикачени файлове. Експертът е дал пример, че във файл от 08.04.2019г.

ищецът е изпратил на ответното дружество файл, който е съдържал код на програмния език „Python”. Предвид изложеното от вещото лице, съобразено в светлината на установената в чл. 8, ал. 2 от КТ презумпция за добросъвестност, е наложен извод от Районния съд, че в процесния период ищецът е полагал труд в полза на работодателя. Дори и да се приеме обективизираното в отговора на исковата молба твърдение на работодателя, че ищецът единствено се е обучавал да работи със софтуерни продукти, ползвани от ответника, то отново на ищеца би му се дължало трудово възнаграждение. Ответната страна е изтъкнала, че ищецът не е полагал труд, тъй като почти през цялото времетраене на трудовия договор е ползвал неплатен отпуск, както и 7 дни платен отпуск за периода 22.06.2019г.-02.07.2019г. Районният съд е приел, че това възражение за неоснователно, защото, от една страна, то е в противоречие с изложеното в самия Писмен отговор по чл.131 от ГПК на исковата молба, а именно че ищецът през времетраене на трудовия договор се е обучавал и подготвял за работа със специален софтуер на ответното дружество. Също така, аргументира, че в представените по делото молби за разрешаване ползването на неплатен и платен годишен отпуск нито една от тях не носи подписа на работника. Аргумент в подкрепа на направения извод, е че работникът не е ползвал отпуск са и разясненията на вещото лице, изготвило приетата по делото СТЕ, от които се е установило, че на 08.04.2019г. ищецът е изпращал на работодателя файлове, съдържащи програмен код, което действие е свързано с изпълняваните от ищеца трудови функции и е явно, че е работил. За процесния период за работодателя са възникнали задълженията по чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ да начислява и заплаща уговореното възнаграждение за извършената работа.

Относно спора за това какъв е размерът на дължимото трудово възнаграждение, Районният съд е приел, че е меродавно за определянето на трудовото възнаграждение е отразеното в Трудов договор № 6 от 02.03.2019г. в размер от 3000лв., а не това, което е посочено в Допълнително споразумение № 1 от 04.03.2019г.- в размер от 1 000 лв. Съгласно КТ, въведена е писмената форма за действителност на волеизявленията на страните във връзка с трудовото правоотношение. С приетото по делото допълнително заключение по изготвената ССчЕ дължимият брутен размер на трудовото възнаграждение е 13 328, 26 лв. за периода от м.03.2019г. до

м.07.2019г. Върху сумата от 13 328, 26 лв. се дължи законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /17.08.2020г./ до окончателното ѝ погашение. Върху главницата от 13 328, 26 лв. се дължи мораторна лихва за периода 01.04.2019г.- 13.08.2020г., която е в размер на 1 854, 85 лв.

По претенцията с правно основание **чл. 220, ал. 1 КТ** и претендираното обезщетение за забава върху нея с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, Районният съд приема, че в конкретния случай сключеният между страните трудов договор № 6/ 02.03.2019г. не е със срок за изпитване. Прочитът на съдържанието на процесния трудов договор налага разбирането, че в същия липсва валидно уговорена клауза за изпитване. В тази връзка, макар и в титулната част на договора да е посочено, че същият се сключва на основание чл. 70, ал. 1 КТ, то липсва установен конкретен срок за изпитване. След като в трудовия договор не е посочен срок за изпитване, Районният съд посочва, че не би могъл да предполага и неговата продължителност, затова счита, че процесният трудов договор е сключен без срок за изпитване. В трудовия договор не е посочен срок не предизвестие и след като ищецът се съгласява с неговото прекратяване, то Районният съд приема, че се прилага нормата на чл. 326, ал. 2 от КТ, съобразно която, срокът на предизвестие при прекратяване на безсрочен трудов договор е 30 дни, доколкото страните не са уговорили по- дълъг срок.

Брутното трудово възнаграждение на ищеца за 1 месец възлиза на 3000 лв., поради което и именно тази сума следва да му бъде присъдена. Върху сумата от 3000 лв. се дължи и законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /17.08.2020г./ до окончателното ѝ погашение. Върху главницата от 3000 лв. се дължи мораторна лихва за периода 25.07.2019г.- 13.08.2020г., която е в размер на 321, 66 лв.

Относно претенцията с правно основание **чл. 224, ал. 1 КТ** и претендираното обезщетение за забава върху нея с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, Районният съд, че в конкретния случай, между страните не съществува спор, че трудовото правоотношение е прекратено по силата на Заповед № 4 от 01.07.2019г. Предвид това, в полза на ищеца се поражда вземане за дните платен годишен отпуск, които не е ползвал. Тъй като нито една от представените по делото молби за ползване на отпуск не носи подпис

на работника, то затова и не следва да се приеме, че работникът е изразил воля за ползване на платен годишен отпуск и че съответно такъв му е предоставен. При прекратяване на трудовото правоотношение, на работника му се дължи обезщетение за 8 дни платен годишен отпуск, пропорционално на времето, през което е съществувал трудовият договор. Кредитирано е заключението по допълнителната ССЧЕ, в което е посочено, че дължимата брутна сума за 8 дни платен годишен отпуск възлиза на 1 200 лв. Ищецът претендира заплащане на сума в размер от 1156, 63 лв., като с оглед принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, именно до тази величина следва да бъде уважен предявеният иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ. Върху сумата от 1156, 63 лв. се дължи законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /17.08.2020г./ до окончателното ѝ погашение. Върху главницата от 1156, 63 лв. се дължи мораторна лихва за периода 25.07.2019г.- 13.08.2020г., която възлиза на 128, 67 лв. По делото не са налице данни работодателят да е внесъл дължимите осигуровки, то съответното 7 вземане на работника следва да се присъди в брутен размер. Макар и дължимата сума за мораторна лихва да е 128, 67 лв., то ищецът с исковата молба претендира сумата от 124, 02 лв., до който размер и подлежи на уважаване претенцията по чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Окръжен съд – Пловдив, V гр.с., въззивна инстанция, на осн. чл.269 от ГПК, се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. За нарушаване на императивни правни норми съдът е длъжен да следи служебно и без да има изрично оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

С въззивната жалба на „Робко Сиий“ ЕООД са направени възражения, че по делото се е установило, че ищецът е имал трудово правоотношение със срок на изпитание и на двете страни, по което няма извършвана трудова дейност. Т.Д. се обучавал в рамките на м.март, 2019г., като е получил възнаграждение в размер на 1 000 лв. След края на м.март, Т.Д. не е престираал труд под никаква форма. Спецификата на работа е предполагала всяка седмица да бъдат изготвяни работни протоколи.

Последният протокол е изпратен от Д. на 29.03.2019г. с място на издаване Л***, *** и валидност за месец април от 01 до 07.2019г. формално има трудов договор, който практически не е изпълняван. Това обстоятелство е установено и със съдебно Решение № 1759/01.10.2019г. по АНД № 5320/2019г., на ПРС, 16 гр.с., потвърдено с Решение № 114/14.01.2020г. на Административен съд – Пловдив по адм.д.№ 3441/2019г. От приетите доказателства по делото не може да се направи извод, че работникът е положил труд, за което му се дължи възнаграждение и обезщетения по акцесорните искове, защото той през цялото време е симулирал работа чрез неадекватно пращане и препращане на различни файлове, които са без значение във връзка с поставените му задачи и трудови задължения.

Въззивната инстанция намира, че възраженията са неоснователни. От приетата по делото СТЕ, изпълнена от в.л. инж. К. се констатира, че описаните файлове са изпратени от ищеца до дружеството и тези файлове понякога съдържат и архив от други файлове, чрез които той връщал тип информация. Файловете са съдържали и програмен код. Предоставените документи /описани в Приложение 1 и Приложение 2/ съдържат технически характеристики относно извършените задачи от Т.Д., квалификационен профил. Вещото лице е описало в табличен вид датите, на съответните формуляри за периода, за който се отнасят, като част от тях са през м.април, 2019г. /на л.114/. Местата на издаване на процесните обследвани документи са описани в т.4.2 на експертизата. В тази насока следва да се остави без уважението възражението на жалбоподателя, че работникът изобщо не е престирил изобщо никакъв труд след м.март,2019г. или е симулирал такъв, още повече, с горесцитираните съдебни актове по АНД № 5320/2019г. и по адм.д.№ 3441/2019г. всъщност са изложени констатации, че е налице валидно сключен трудов договор, а автентичността на въпросния трудов договор не е оспорена от страна на ДИТ. Относно обезщетенията, които са присъдени от Районния съд, следва да се посочи, че същите като размери са определени съгласно Основно и Допълнително заключения на ССЕ, приети без оспорване на констатациите.

Решението се явява законосъобразно и подлежи на потвърждаване.

Разноски.

Съобразно правния резултат „Робко Сиин“ ЕООД, ще бъде осъдено да заплати на Т. Г. Д. сумата в размер на **1 200 лв.** за направени разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

Обжалваемост.

На осн. чл.280 ал.3 т.3 от ГПК решението е обжалваемо с касационна жалба пред ВКС на РБ.

По мотивите, Окръжен съд – Пловдив, V възз.гр.с.

РЕШИ:

Потвърждава Решение № 1576/21.09.2021г. по гр.д.№ 10217/2020г. по описа на Районен съд – Пловдив, XV гр.с., **в частта**, с която е осъдено „Робко Сиин“ ЕООД, ЕИК 203731090, да заплати на Т. Г. Д., ЕГН ***** следните суми: на основание чл. 128, т. 2 от КТ трудово възнаграждение за месеците март, април, май, юни и юли 2019 г. в общ размер от **13 328, 26 лв.**, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 17.08.2020 г., до окончателното изплащане на сумата; на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД обезщетение за забава за неизплатените трудови възнаграждения в размер на **1 700,72 лв.**, дължимо за периода 01.04.2019 г. – 13.08.2020 г.; на основание чл. 220, ал. 1 от КТ обезщетение за неспазено предизвестие при едностранно прекратяване на трудовия договор от работодателя в размер на **3 000 лв.**, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда- 17.08.2020г. до окончателното изплащане на сумата; на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД обезщетение за забава върху обезщетението за неспазено предизвестие при едностранно прекратяване на трудовия договор от работодателя в размер на **321,66 лв.**, дължимо за периода 25.07.2019 г. до 13.08.2020 г.; на основание чл. 224, ал. 1 от КТ обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 8 дни през 2019г. в размер на **1 156, 63 лв.**, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 17.08.2020 г., до окончателното изплащане на сумата и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД обезщетение за забава върху обезщетението за неизползван платен годишен

отпуск в размер на **124,02 лв.**, дължимо за периода 25.07.2019 г. – 13.08.2020 г., както и е осъдено дружеството да му заплати на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК сума в размер от **2 189, 64 лв.**, представляваща направени разноси по делото съобразно уважената част от предявените искове; както и е осъдено да заплати в полза на Държавата- бюджет на Съдебната власт, по сметка на Районен съд- Пловдив сумата в размер от **827, 25 лв.**, представляваща държавна такса върху уважените искове и разноси.

В останалата част, с която е отхвърлен иска по чл. 128, т. 2 от КТ за разликата над 13 328, 26 лв. до пълния претендиран размер от 14 000 лв., решението е влязло в сила.

Осъжда „Робко Сиин“ ЕООД, ЕИК 203731090 да заплати на Т. Г. Д., ЕГН *****, сумата в размер на **1 200 лв.** за направени разноси по възз.гр.д.№ 3135/2021г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, V гр.с.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____